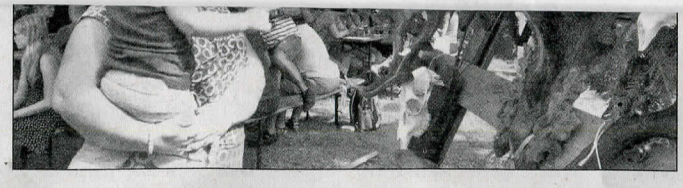
Za tepleno slunečného počasí se u myslivecké chaty sešli zdejší obyvatelé, rekreanti, chataři a chalupáři. Někteří z návštěvníků pojali svoji účast coby cyklovýlet a přijeli z větší dálky – z Hradce Králové, z Ústí nad Orlicí nebo ze Žamberka.

„Dnešní den považujeme za prezentaci myslivosti jako celku. Rádi bychom vysvětlili lidem, že nejsme jenom chom mohli doplnit a rozšířit řady našeho spolku. Již nyní můžeme pozvat veřejnost na náš lednový ples do Rokytnice," prozradil Orlickému týdeníku předseda místního Mysliveckého spolku Orlické hory Dušan Žabka.

Kostelec včera a dnes

Podívejte se, jak dříve vypadal Kostelec n. O.

KOSTELEC N. O. – Pracovníci Muzea a galerie Orlických hor z Rychnova nad Kněžnou sestavili fotoalbum ulic měst a obcí na Rychnovsku. S jejich laskavým svolením Orlický týdeník přináší srovnání podoby ulic v Kostelci nad Orlicí na začátku minulého století a dnes. Vlevo vidíte pohled na ulici Pod Branou. Vpravo je potom záběr ulice Tyršovy. **Kupte si každé úterý Orlický týdeník a najdete tam další zajímavá srovnání z různých měst našeho regionu.**

Za spolupráci děkujeme řediteli muzea Tomáši Zelenkovi a kurátorce sbírkového fondu Tereze Zemánkové. **(sed)**

1968. Nechápal jsem dost dobře, co se děje. Zlověstný hukot antonovů, které přelétaly nad Sedloňovem v leteckém koridoru, dával však tušit, že to není nic dobrého. Střelba, která se po čase začala ozývat v rozhlasovém vysílání, signalizovala, že v Praze jde do tuhého. Nebyla to ovšem kontrarevoluce, byla to ta avizovaná „bratrská pomoc". Maně jsem si vzpomněl na včerejšího vojáka v Obědovicích.

Pak nějaký traktorista přijel se zprávou, že ve směru od Olešnice na Polom a dále na Sněžné jezdí kolony vojenských vozidel. Všichni chlapi naskákali do aut, traktorů, na motorky a rozjeli se k Polomu. Já a můj kamarád (pozdější švagr) Rudolf jsme nelenili, sedli na „pincka" (dvousedadlový motocykl zn. Pionýr) a hurá za nimi.

Od Olešnice se řítily nekonečné proudy vojenských vozidel všech typů a na nich zaprášení vojáci, vyklepaní dlouhou jízdou, vykulení z toho, co viděli kolem sebe. Rysy některých připomínaly spíše vpád Čingischánových hord než pravidelné vojenské jednotky. Jeden z automobilů zastavil a rozproudila se diskuze na téma: co tu děláte, tohle je okupace, tady je všechno v pořádku, tohle vaši představitelé hodně posrali... Koukali a nepanimáli. Náhle se přiřítil gazík, ve kterém seděl jakýsi major s černými výložkami, něco zlostně vyštěkl, všichni naskákali do auta a v prachu mizeli v koloně směr Sněžné a dále do vnitrozemí.

Měl jsem pocit, že je nutné něco udělat, nějak dát najevo náš nesouhlas s tím, co se děje. Dojeli jsme zpět domů a já na velkou čtvrtku napsal azbukou nápis POČEMU! Jakési memento, aby si projíždějící vojáci uvědomili, že tu nemají co dělat, že tu nejsou vítáni. Idealista! Čtvrtku jsem přidělali na silniční ukazatel. Dodnes cítím v zádech ten nepříjemný pocit, když dva kluci lepili plakát a za zády jim jezdila auta plná po zuby ozbrojených vojáků. Stačila krátká dávka nudícího se avtomatčika. Zaplať Bůh se tak nestalo.

V tom prachu ruských kolon se rozplynul i můj sen o studiu politologie. Ostatně, kdo ví, jestli byla vůbec otevřena. Všechno totiž bylo najednou jinak. Můj osud začala ovlivňovat také jedna dívka s dlouhými vlasy do ohonu, takže vysoká šla stranou. Za rok potom jsem nastoupil na stavební úřad v okresním městě. Ale to už je jiný příběh.

Politika mne ovšem neopustila. Ta moje se ubírala poněkud jinými cestami než ta normalizační, cestami jakéhosi mladického vzdoru. Myšlenky profesora Drtiny, který v šedesátém devátém skončil někde v kanadském exilu, přece jen nezapadly. Po čtyřiceti letech se potom zúročily zvolením do Poslanecké sněmovny. Ale to je už také jiný příběh.

Už je to padesát let! **(joj)**

pozvánky

O přepyšské kormidlo

PŘEPYCHY – Tradiční závod netradičních plavidel O přepyšské kormidlo se chystá 25. srpna v Přepychách. Akce se koná na Dvorském rybníku od 14.00 hodin. **(voř)**